

Projectnieuws 2012-2

~ 15 verschillende bestemmingen, oplevering & aanbesteding, van Elambalur tot Jolarpet ~

"BOUWEN VOOR KINDEREN IS BOUWEN AAN DE TOEKOMST"

Inhoudsopgave

	Pagina
Voorwoord	2
Organisatieschema	3
20-jarig jubileum	4
Reisverslag Hans Schiebroek	6
Prioriteitenlijst	20
Kaart projectlocaties	21

Budalur - schoolkinderen

Het Projectnieuws is een uitgave van de Stichting Thomas Bouwprojecten, dat twee keer per jaar verschijnt.

Colofon

Met medewerking van

Martijn Wagener
Hans Schiebroek
Anne Reijenga
Natascha Tylek

Contactgegevens

Stichting Thomas Bouwprojecten

Secretariaat	Leo Verhagen Boslaan 5, 5731 XX Mierlo
Telefoon	+31 (0) 492 66 52 26 + 31 (0) 6 41 10 63 83
E-mail	info@thomasbouwprojecten.nl
Internet	www.thomasbouwprojecten.nl
Rabobank	rekening 14 93 08 787
ING	rekening 30 03 66
Kamer van Koophandel Eindhoven	nr 41 09 25 42

Voorwoord

Beste lezer,

Voor u ligt weer een uitgave van Projectnieuws van de Stichting Thomas Bouwprojecten. Door middel van deze publicatie willen wij U als donateur, belangstellende of anderszins betrokkene, graag op de hoogte houden van de activiteiten van onze stichting en de daarmee behaalde resultaten.

Deze uitgave (2012-2) verschijnt wat later dan gebruikelijk. Een van de redenen is dat Henny Koenders per 1 september 2012 afscheid heeft genomen van het bestuur. Zij nam de voorbije jaren onder andere de publicaties van onze stichting voor haar rekening, en voor dat vele werk willen wij haar van harte bedanken. Gelukkig hebben wij het bestuur inmiddels weer kunnen versterken in de persoon van Natascha Tylek, die wij bij deze graag welkom heten en veel succes wensen bij haar werk voor onze stichting. Mede dank zij haar is deze uitgave van projectnieuws nu tot stand gekomen.

Verder hebben wij afgelopen november het 20-jarig jubileum van onze stichting gevierd en het leek ons goed ook daaraan in dit projectnieuws aandacht te besteden. Dank aan allen die op onze jubileumbijeenkomsten aanwezig waren.

En zeker ook bedankt voor de donaties die wij daarna al mochten ontvangen voor het "jubileum-project", de bouw van een school in Damaracherla. Dit is een omvangrijk project (raming Euro 110.000) waarvoor de inzet en bijdragen van velen nodig zullen zijn om dit de komende tijd te kunnen realiseren. Maar met u blijven wij overtuigd van de noodzaak om de scholing en huisvesting van de vele kansarme kinderen in India te ondersteunen, en hebben dus de ambitie om ook in de toekomst dit soort projecten met uw steun aan te kunnen.

Hans Schiebroek, een van onze projectleiders, was afgelopen september weer in India om diverse projecten voor te bereiden, te inspecteren, respectievelijk op te leveren. Zijn verslag, compleet met foto's, vindt u uitgebreid verder in dit projectnieuws, waarmee u, zoals het hoort, goed geïnformeerd wordt over de concrete resultaten van onze activiteiten.

Wij hopen dat dit reisverslag en deze uitgave van projectnieuws u inspireert om ook in de toekomst bij onze stichting betrokken te blijven en waar mogelijk ook met uw bijdragen te ondersteunen.

Martijn Wagener, voorzitter

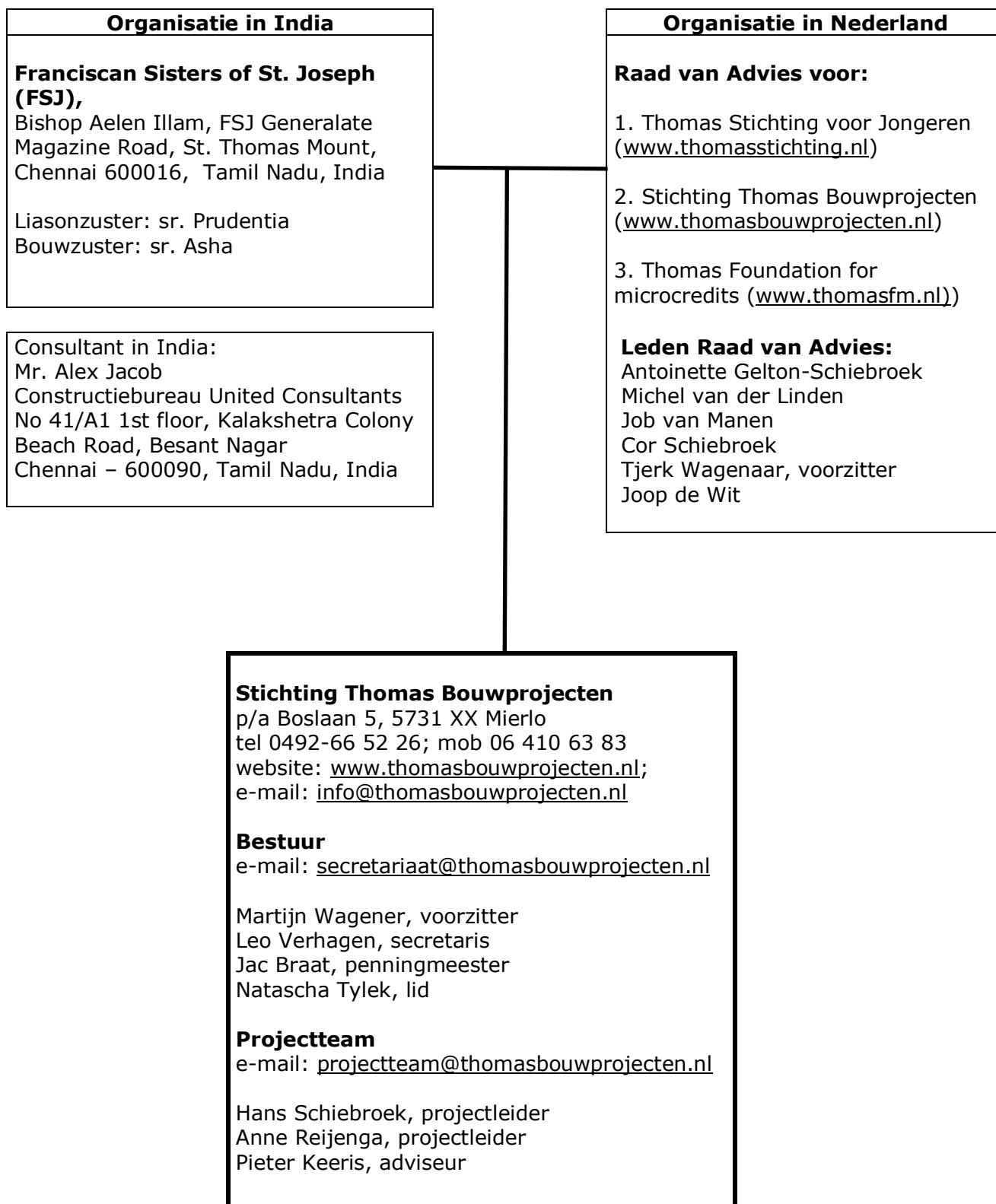
Wij verzoeken u om ons uw e-mail adres te sturen naar

info@thomasbouwprojecten.nl. Hierdoor kunnen we in de toekomst sneller en efficiënter met u communiceren.

Hartelijk dank hiervoor.

Leo Verhagen, secretaris

Doelgroep: kansarme kinderen in India

20 – JARIG JUBILEUM

Wat hebben wij als bestuur en projectleiders genoten van de twee dagen in Oirschot en Den Haag. Gezien de gezellige sfeer en het enthousiasme van onze begunstigers menen wij te kunnen zeggen dat ook zij het zo hebben ervaren.

Vijf jaar geleden vierden wij gezamenlijk nog groots het 20-jarig jubileum van de Jongeren stichting waarmee wij intensief samenwerken. Eigenlijk voelen wij ons één en proberen zoveel mogelijk kansarme kinderen te helpen, alleen zijn de taken verdeeld. Na de eerste jaren uitsluitend te zijn gericht op de zorg van kinderen, voornamelijk meisjes, ontstond steeds meer de behoefte aan huisvesting. Dit resulteerde uiteindelijk in de oprichting van de bouwstichting. Zo kon de één zich richter toeleggen op de zorg en de ander op het bouwen van voornamelijk kindertehuizen en scholen. Daarmee werd in 1992 de Stichting Thomas Bouwprojecten een feit! Echter zodanig dat er een zekere kruisbestuiving plaatsvindt waarin wij elkaar informeren en ondersteunen.

Oirschot

Afgelopen november vierden wij op bescheiden wijze ons 20-jarig jubileum. Wij vonden dat een persoonlijke ontmoeting zoveel meer doet dan alleen informeren. Natuurlijk wilden wij onze begunstigers bedanken voor de steun die wij al jaren lang ondervinden maar toch ook om de vriendschapsbanden aan te halen. Op beide locaties, zowel in Oirschot als in Den Haag, was het vooral een gezellige ontmoeting waarbij meerderen elkaar na lange tijd weer zagen. De meerderheid van onze begunstigers bestaat immers uit mensen die op de één of andere wijze gerelateerd zijn aan onze leden. Dat schept een band waarbij wij ons gezamenlijk verantwoordelijk voelen kinderen een toekomst te geven. Te zien dat door gezamenlijke inspanning er veel mogelijk is en te horen wat onze visie op de toekomst is. Uit het verhelderende verhaal van Joop de Wit bleek dat er nog genoeg werk aan de winkel is. Dit versterkt ons in het bewustzijn dat wij daar nog steeds een belangrijke bijdrage aan kunnen leveren.

Den Haag

Wij als bestuursleden en projectleiders hebben, door het enthousiasme van de bezoekers, ondervonden dat het de moeite waard was elkaar te ontmoeten. Uiteraard blijft ons streven onze begunstigers zo goed mogelijk op de hoogte te houden!

Tot slot willen wij in het bijzonder Gerard en Marie Therèse Kummeling en de mensen van de Pastoor van Ars parochie danken voor het belangeloos ter beschikking stellen van de lokaliteiten in Oirschot en Den Haag. Zo hebben wij, mede door de inzet van uitsluitend eigen mensen, met minimale kosten informatie en gezelligheid kunnen combineren.

Verslag van de India reis van Hans Schiebroek van 1 tot 30 september 2012.

Een reis langs 15 verschillende bestemmingen waarvan Perumalpalayam (oplevering), P.T.Parru (oplevering), Pathiavaram (aanbesteding), Vegiwada (aanbesteding) en Damaracherla (oplevering) het belangrijkste waren. Hierbij werd ik vergezeld door de 24 jarige Elise Zoetmulder, interieurarchitecte.

Elise had in Eersel overnacht, we haalden haar s'morgens op met de luchthaventaxi vandaar naar Zaventem - vertrek 10.30u aankomst plaatselijke tijd 11.45u. Om 1.15u arriveerden we in het St. Thomas Hospital. Een ideale directe vlucht Brussel-Chennai die inmiddels tot mijn spijt schijnt te zijn opgeheven.

Na een wat later ontbijt naar het generalate voor de eerste bespreking met de staf van de Congregatie maar eerst gaan we een bezoek brengen aan het "old sisters home" dat vlak achter het generalate is gebouwd. Er wonen nu al 18 zusters allen op de begane grond. De lift is nu ook geïnstalleerd en werkt naar behoren! De tuin ziet er heel verzorgd uit en de waterval voor het St. Josephbeeld werkt ook zowaar! Goede berichten dus. De Superior General Sr. Rita blijkt niet aanwezig ook Sr. Bellarmine komt niet opdagen wat niet erg is want we praten met zuster Prudentia voornamelijk over ons reisprogramma. Dit wordt uit praktische overwegingen hier en daar wat aangepast. We horen dat Sr. Mary, die dezelfde bouwkundige opleiding volgde als Asha, uit de congregatie is gestapt om bij haar moeder te gaan wonen. Jammer natuurlijk omdat we hoopten op een versterking van het bouwkundig team van de congregatie, eens zullen ze toch hun eigen peultjes moeten doppen!

Maandagochtend om 8.30u (afgesproken was 7.30u) worden we opgehaald door Sr. Venantia vóór 2004 de Mother General en nu districtshoofd. Eerst langs **Elambalur** voor de lunch en een kort bezoek. In "ons" bejaardentehuis zijn nu 7 mannen en 9 vrouwen, sommigen zijn erg zwak en kunnen niet meer lopen. Nieuwe gezichten en verdwenen gezichten, sommigen zijn er al langer dan 10 jaar en herkennen mij van de jaarlijkse bezoeken. Conversatie is moeilijk niemand

spreekt een woord Engels, toch erg hartelijk allemaal.

De fruitplantage is ook een project van ons. Met de opbrengst steunen we het onderhouden van de bejaarden. Na jaren groeien zijn de bomen groot genoeg maar de opbrengst is matig. Vorig jaar waren het de apen die alle vruchten opaten dit jaar waren er minder apen maar was het te droog. We hopen dus op een jaar zonder apen en genoeg regen!

We rijden 20 km door naar **Perambalur**, daar is een grote boarding voor meisjes (350) die daar op school zitten. Er is daar behoefte aan van alles: te weinig slaapruijnte / -toiletten / -badruimten en een keuken die niet efficiënt werkt. In overleg met de zusters

willen we de slaapruijnte vergroten door een niet meer gebruikt schoolgebouw voor de boarding geschikt te maken. Er zouden dan zo'n 120 meisjes kunnen slapen. Er moeten de nodige wandrekken gebouwd worden om de koffers enz. in te bergen en de scheidingmuur met de openbare ruimte dient te worden beveiligd, voornamelijk tegen opdringerige jongens. Het plan is de muur 60 cm hoger te maken en daar bovenop 60 cm prikkeldraad hekwerk.

Na te hebben opgemeten en genoteerd gaan we naar de keuken. Een paar jaar geleden

gerenoveerd hangen de bladders aan het plafond en kunnen zo in de rijstketels vallen. Ik geef opdracht al het olieverfschilderwerk af te steken incl. de wanden boven het tegelwerk en te vervangen door white washing - witkalken dus.

Er wordt een prijsopgave gevraagd voor het ombouwen of vernieuwen van de gas gestookte ketel naar een houtgestookte ketel. Vanwege de hoge kosten van het flessengas wordt er maar twee keer per week gebruik van gemaakt i.p.v. iedere dag, om de rijst gaar te stomen. De overige 5 dagen wordt de rijst op gewone houtvuren gekookt wat erg veel kostbaar hout kost. Er kan door deze investering dus enorm veel bespaard worden op de exploitatie van de keuken en dus van de boarding.

Voor wat betreft het tekort aan sanitaire ruimten zijn er voldoende mogelijkheden om bestaande voorzieningen opnieuw in te richten. Voor het inmeten en uitwerken hiervan ontbrak me de benodigde tijd - komt bij het volgend bezoek aan de orde.

Het is anderhalf uur rijden naar **Perumalpalayam** waar ik denk een voltooid project aan te treffen: een verdieping op het kindertehuis, verdubbeling van het toiletgebouw en een los staande overkapping voor het drogen van de kleren van 288 kinderen (172 j + 116 m). Hier ontmoeten we Sr. Asha, die toezicht houdt op de bouw, voor het eerst. Ik vraag haar waarom wij de laatste maanden geen rapporten van haar hebben ontvangen terwijl het toiletgebouw nog in de ruwbouwfase verkeert en wij daarvan zeker op de hoogte zouden moeten zijn. Haar verklaring is dat ze ons niet wilde teleurstellen met de vertraging van de bouw! Mijn boodschap aan haar: "Wij willen niet alleen het goede maar ook het slechte nieuws over de projecten weten, doe dit dus nóóit meer!". Ze zegt het te begrijpen.

De aannemer geeft als reden van de vertraging het weggaan van enkele van zijn beste mensen. Een aannemelijke verklaring omdat er een enorme vraag is naar geschoolde krachten en deze vaker weg trekken om bij een ander meer te kunnen verdienen.

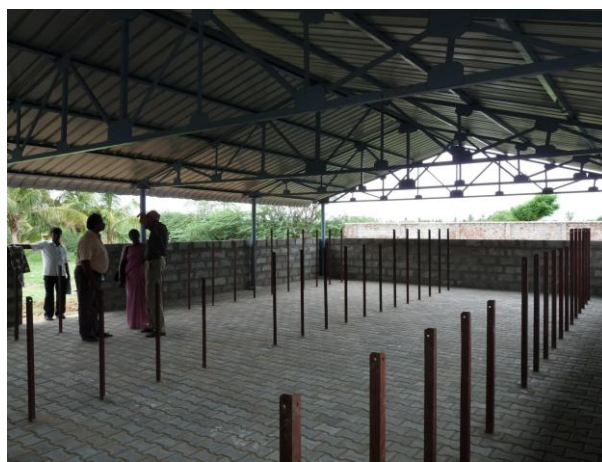
De 2^e verdieping op het boarding gebouw is op wat schilderwerk na klaar. Op een lijstje ondergeschikte onvolkomenheden na kan ik tevreden zijn. Er is uitgegaan van het accepteren van de bestaande dakvloer die met rood gebakken plavuizen is bedekt.

De aannemer heeft verzuimd deze vloer af te dekken, waardoor er veel cementspecie op is gekomen en veel van zijn aantrekkelijke uiterlijk heeft verloren. Er wordt een monster opgezet met rode vloerverf maar besluiten het voorlopig aan te zien. De aannemer zegt toe alle voegen tussen de tegels goed te vullen.

De overkapping is bijzonder fraai geworden, de met betonkeien bestrate vloer is door een gespecialiseerde firma gelegd en ziet er erg goed uit. Alleen het schilderwerk van de staalconstructie dient nog te gebeuren.

Toiletgebouw nog onvoltooid.

Perumalpalayam – overkapping.

De aannemer geeft ons een lijst met meerwerken: het water voor de bouw moet worden ingekocht en met vrachtwagens worden aangevoerd omdat het beschikbare water uit de boorput te veel zou bevat. De benodigde elektriciteit moet worden opgewekt door een eigen generator omdat de aansluiting van de zusters niet zwaar genoeg is (brandstofkosten). De vernieuwing van het filtersysteem dat het regenwater dat van de daken wordt verzameld zuivert blijkt ook noodzakelijk. Vanaf de filter komt dit water in de waterkelder en is het drinkwater voor de boarding kinderen. Alles bij elkaar komt het meerwerk op zo'n € 7000 een niet gering maar wel redelijk en noodzakelijk bedrag.

Rijstsilo's in bergdorp

's Middags gaan we een paar bergdorpen bezoeken. De mensen leven er in alle eenvoud van wat hun akkertjes opbrengen. De TV en een enkele busdienst per dag verbindt hen met de bewoonde wereld. Via de zusters die bij ons zijn hebben we leuk contact met groepjes dorpelingen. Echt hoog zijn deze bergen niet, misschien 1000 meter.

De volgende morgen om 11 uur komt de bisschop de uitbreiding inzegenen. Daarna is er een mis. De bisschop praat heel leuk met de verzamelde kinderen, die daarna een heel aardig dansprogramma uitvoeren. Bij de lunch blijkt de bisschop inderdaad een aardige, absoluut niet autoritaire man te zijn. De aannemer vraagt me naar het volgende werk....Eerst dit maar tot een goed eind brengen!

Van Perumalpalayam via Thurayur naar Budalur.

In **Thurayur** ben ik een paar jaar niet geweest er is nu een groot schoolgebouw verrezen.

Perumalpalayam – kindertehuis

Budalur – klaslokaal

Het aantal toiletten is voor het sterk toegenomen aantal kinderen nu veel te weinig. De zusters gaan een verdieping op het door ons gebouwde toiletgebouw maken en sluiten dit aan op de veranda van de eerste verdieping van de school. Een slim bedacht plan. In **Budalur** zitten de zusters al jaren om meer klasruimten te springen. Door de schoolinspectie gedwongen zijn er met geleend geld twee klaslokalen bijgebouwd. Onverwacht worden we "officieel" ontvangen door de school en lopen tussen 2 rijen leerlingen door. Na een toespraakje door een van de leerlingen volgt een kort en fraai dansprogramma. Het geheel is duidelijk bedoeld om als school dankbaarheid te tonen naar de Stichting Thomas Bouwprojecten die bij de opbouw van de school zo'n belangrijke rol heeft gespeeld. En natuurlijk om aandacht te vragen voor het nog steeds nijpende tekort aan leslokalen!

We worden opgehaald door Sjef, beste vriend van mijn jongste zoon en Jayarani die tot grote tevredenheid onze opzichter was, totdat die twee elkaar ontmoetten.... Nu, getrouwd hebben ze twee dochters en we zijn twee dagen te gast in hun woning in Tanjore dat dicht bij Budalur is gelegen. Gezamenlijk bezoeken we, Elise voor de eerste keer, de beroemde erg mooie meer dan 1000 jaar oude tempel. Het is een groot complex en we zijn 2 uur bezig om de rondgang te maken. Daarna bezoeken we het paleis waar een wereldberoemde collectie bronzen beelden is te zien. Deze dateren voornamelijk uit de Chola-periode, 9^e tot 12^e eeuw, en zijn afbeeldingen van goden uit de daaraan rijke hindoe cultuur.

We ontmoeten Sr. Prudentia weer in Budalur en gaan op weg naar Vandavasi. Onderweg gebruiken we een lunch eenvoudig maar lekker. We rekenen Rs. 450 af voor 4 personen, onze chauffeur hoort er natuurlijk ook bij, en merken op dat het allemaal behoorlijk duurder geworden is. Achteraf besef ik dat het bij elkaar neerkomt op € 6,50 voor 4 personen, nog altijd best om te doen!

Rond 6 uur komen we in **Vandavasi** aan en lopen door naar het hostelgebouw. Natuurlijk ontmoeten we daar Sr. Baby Victoria die ons minder goed nieuws brengt. Het nieuwe schooljaar heeft maar 7 studenten opgeleverd ten opzicht van 35 aanmeldingen vorig jaar. Door nieuwe regels van de Overheid is de opleiding hier nog maar voldoende voor de klassen 1 - 4 i.p.v. 1 - 8, dus minder aantrekkelijk geworden. De enige manier om te overleven is de opleiding op te waarderen naar Be.Ed. zoals bij de zusters in Jolarpet. Enkele jaren geleden kon deze opwaardering kosteloos plaats vinden maar vond de congregatie dat niet nodig nu vraagt de Tamil Nadu Overheid 50 lakhs (€ 75.000) om over te schakelen. Dit geld verdwijnt voornamelijk in de zakken van de betrokken ambtenaren zoals in India gebruikelijk. De Centrale Overheid (Delhi) geeft mogelijkheden aan minderheden (niet hindoes), vervolgens frustreert de Staatsoverheid (Chennai) deze plannen door dit soort (onofficiële) eisen te stellen! Ik raad Sr. Baby aan om deze financiële eis aan te vechten desnoods tot voor de rechter.

Hostelgebouw – de paarse randen heeft Sr. Baby op haar geweten!

Op Zondag 9 september word ik om 5 uur gewekt door zeer luide muziek die via luidsprekers vlak bij ons gebouw, dit is ter voorbereiding van de mis die om 6 uur in de naburige kerk plaats gaat vinden. Ik volg de mis vanuit bed om vervolgens om 7.30u bij het ontbijt aanwezig te zijn. Elise heeft dezelfde ervaring gehad.

Na het ontbijt vertrekken we naar **Pathiavaram**, een uur rijden. Onderweg brengen we een kort bezoek aan een mooie Shiva-tempel. Pathiavaram ligt in een arme landbouw streek. Van het booming India is hier totaal niets te merken.

Er zijn 62 jongens en 38 meisjes in de boarding. Voor de jongens is een nieuw behuizing in aanbouw, waarvoor de plaatselijke pastoor geld heeft ontvangen van Manos Unidas uit Spanje. De meisjes krijgen een aanmerkelijk grotere behuizing met de verdieping die wij bouwen op hun huidige verblijf. De bouw daarvan wordt, na prijsaanbieding, gegund aan de aannemer die de jongens-boarding bouwt. Het aantal meisjes in de boarding zou na voltooiing kunnen worden uitgebreid. Na een kort dansprogramma van de kinderen gaan we terug naar Vandavasi.

De volgende dag gaan we eerst naar het nabijgelegen **Biridur** waar de zusters een groot stuk land hebben waar ze onder andere een bejaardentehuis hebben gebouwd en waar novicen tijdens hun opleiding regelmatig verblijven. Ik wil zien hoeveel bejaarden er zijn en hoe het met de door ons aangeplante teakbomen staat. Er zijn drie bejaarde vrouwen, zonder verdere familie, die zich voornamelijk met het aanwezige veelsoortige pluimvee bezig houden. Er is plaats voor twaalf vrouwen maar volgens de zusters ontbreekt het geld om zo'n aantal te onderhouden. We lopen naar de plantage en steken een beekje over waar nog aardig wat water doorheen stroomt. De teakzaailingen van 30 cm hoog zijn in tien jaar tijd uitgegroeid tot bomen met een stamdikte van gemiddeld 5 cm en een hoogte van een meter of tien. Een echt bos is het geworden! Nog 20 tot 30 jaar groeien voordat ze kaprijp zijn - voor de volgende generatie dus!

Terug in Vandavasi verrassen de boarding meisjes ons op een programma van 12 onderdelen voornamelijk dansen, alles van hoog gehalte. Tot slot met de meisjes het 'Vader Jacob' gezongen (de meeste kenden het nog van de vorige keer) - uitgelegd dat het gaat over een luie priester die door de kerkgangers wakker gemaakt moet worden. Konden de 350 meisjes wel waarderen! Al mijn Engels wordt uiteraard in het Tamil vertaald omdat de meisje nu eenmaal maar

erg weinig Engels spreken en kunnen verstaan.

Het programma voor de volgende dag is eerst Manampathy dan Walajabad om s`avonds in Acharapakkam aan te komen. In **Manampathy** wordt met geld van de Jongerenstichting een toiletgebouwtje gebouwd, althans dat dacht ik maar daar aangekomen was daarvan nog geen sprake. De zusters hadden op ons gewacht omdat ze nog een wijziging in het ontwerp wilden. Namelijk de toiletten voor de meisjes en jongens apart bereikbaar maken. Ik stel voor een afscheidingsmuur in het midden te maken en de ingang aan de voorkant voor de jongens en een nieuwe ingang aan de achterzijde voor de meisjes. De zusters gaan akkoord. We meten grofweg waar het gebouwtje volgens de tekening zou moeten worden gebouwd om de lokale zusters een idee te geven. De totaal 50 boarding-kinderen (5 tot 13 jaar) zijn niet aanwezig omdat ze vakantie hebben. In **Walajabad** willen we het schilderwerk controleren dat al 8 maanden eerder was opgeleverd. Dit bleek naar tevredenheid te zijn uitgevoerd.

Weer werden we verrast door een dansprogramma van de schoolkinderen (er is daar geen boarding). Erg hartelijk allemaal. Daarna nog een andere verrassing: een terreintje tegenover de school van 20x25 meter dat bestemd zou moeten worden als speelterrein dient te worden ommuurd. Of wij daar niet voor kunnen zorgen? Ik zeg dat we daar gewoon het geld niet voor hebben en dit ook niet onze prioriteit heeft.

s`Avonds komen we in **Acharapakkam** aan. De volgende ochtend hebben we een meeting waarbij Sr. Rita, Rexline, Susai Mary en Prudentia, Elise en ik aanwezig zijn. Ik leg uit wat de taak van de Stichting Thomas Bouwprojecten is bij het realiseren van een instituut voor gehandicapte kinderen dat ontworpen en gefinancierd zal worden door de Stichting Mariamma uit Maastricht.

Mijn belangrijkste taken zijn hier nu het kiezen van de beste locatie voor de gebouwen en nagaan of deze locatie ook in eigendom is van de congregatie. Om meer duidelijkheid te verschaffen in de eigendomspapieren komt s`middags de neef van Sr. Rexline. Eerst gaan we naar father Ignasimuthu, van de Claretians orde, die een stuk grond van de zusters te leen hebben gekregen en daarop een tehuis hebben gebouwd voor kinderen die met aids zijn geboren en verpleging behoeven. Er zijn nu 3 meisjes en 6 jongens. Het gebouw is nieuw en ziet er prima uit. We worden hartelijk ontvangen en rondgeleid.

s` Middags arriveert de neef Durai Raj. Hij heeft het land voor de congregatie in de afgelopen jaren in meerdere percelen aangekocht, bij elkaar zo`n 12 hectare. De begrenzing is erg grillig en onduidelijk. De meest voor de hand liggende locatie voor het project wordt door Durai Raj, Elise en mij ruw opgemeten om te zien of voldoende grond beschikbaar is. Dit blijkt het geval te zijn.

Acharapakkam – het bouwterrein

De eigendomspapieren van de percelen waarop het project wordt gerealiseerd blijken in het St. Thomas Hospital te zijn en zullen daar voor mij worden gekopieerd (is later ook

gebeurd). Elise en ik proberen een beter inzicht te krijgen in het eigendom van de congregatie. Dat blijkt lastig want verschillende tekeningen en kaarten komen niet overeen. Gelukkig is Elise zo handig geweest een kompas mee te nemen - daar maken we dankbaar gebruik van!

Na het ontbijt vertrekken we naar onze thuisbasis Chennai. Sr. Rita wil onderweg nog een Clarential father ontmoeten die in hun provincialate woont. We worden met koffie ontvangen en we krijgen een beeld van het werk dat deze priesterorde doet: opkomen voor de uitgestoten en kansloze mensen in de maatschappij. De pater rijdt voor ons uit naar een tehuis waar zwervers worden opgevangen. Veel van hen zijn volledig de kluts kwijt en weten niet waar ze vandaan komen. Er wordt veel moeite gedaan de families op te sporen. Soms blijken die families in een heel ander gedeelte van het land al jaren naar hen te zoeken. Zo'n hereniging is dan de ultieme bevestiging van het werk dat deze paters doen.

We bereiken het huis en zien een negental mannen in een kring sommigen helpen met het schoonmaken en snijden van groenten anderen kijken maar wat wezenloos voor zich uit. Volgens de verzorgers veranderen deze mannen opmerkelijk in positieve zin nadat hun onzekere zwerversbestaan plaats heeft gemaakt voor een zeker bestaan met mensen om zich heen die om hen geven. Hoewel de mannen nu uiterlijk normaal lijken verradt hun houding en de blik in hun ogen dat ze dat niet zijn. Heel kleinschalig beantwoordt wat hier gedaan wordt precies aan de doelstellingen van deze orde. Een heel inspirerend bezoek vindt ook Elise. Het is nu niet ver meer naar het St. Thomas Hospital, onze thuisbasis.

Om 8.30u vertrekken we naar **Pulicat** waar we zullen overnachten. We hebben om 11.00 u een afspraak met enkele landgenoten die in Chennai werken. Wegens het missen van de juiste afslag bereiken ze het klooster pas om een uur of een.

Eerst maar praten en de lunch gebruiken die de gastvrije zusters ons voor zetten. Daarna maken we kennis met de nieuwe pastoor waarmee ik al gemaild had dat we er aan kwamen. We bekijken met hem de oude pastorie een VOC gebouw uit ongeveer 1750. Het achterliggende keukengebouwtje is er slecht aan toe en dient gerestaureerd om aan de sloop te ontkomen.

Het hoofdgebouw heeft ook een opknapbeurt nodig. De gebouwen zijn nu leeggeruimd en daardoor geheel toegankelijk. In het bijgebouwtje blijkt zich een vleermuiskolonie te hebben gevestigd, een verrassing!

Een nieuwe bestemming als gastenverblijf voor toeristen zou het mogelijk maken dat de gebouwen in de toekomst in goede conditie worden gehouden. De benodigde investering hiervoor kunnen niet vanuit het bisdom (eigenaar) verwacht worden gezien de onafgebouwde nieuwe kerk ernaast.

We lopen naar de begraafplaats waar de oudste Nederlandse graven zijn, de oudste uit 1639. Op mijn verzoek heeft de pastoor een flinke groep mensen ingezet om de scherpe begroeiing op te ruimen. Alle 18 Nederlandse graven zijn sinds jaren nu weer te bereiken en te lezen : "Hier leit begraven....enz".

Na deze begraafplaats lopen we de dijk af richting oude fort, waarvan alleen de locatie en gracht zijn overgebleven, en komen bij de zgn. 'Nieuwe Begraafplaats' daterend uit 1656 een erkend monument dat door de Indiase Overheid zou moeten

worden onderhouden. Het moet gezegd het is er schoon en het gras ligt er mooi bij maar de grafmonumenten zie ik elk jaar dat ik er kom meer en meer vervallen. Het meest indrukwekkende Nederlandse monument in India verdient een beter lot!

Na het bezoek aan het kerkhof lopen we naar de school die we daar gebouwd hebben. De school gaat net uit en we zien dat kinderen van alle religies hier op school zitten, zelfs meisjes met boerka's!

Na de thee, om 18.00u, gaan onze gasten terug naar huis. Het was wederzijds een interessante en leuke ontmoeting. Zondagmorgen maken we een uitgebreide wandeling door de oude stad Pulicat. We

ontmoeten toevallig een jonge man die werkt voor de monumentenzorg. Hij laat verschillende, ook voor mij, nieuwe monumentale gebouwen zien. Waaronder de straat waar vroeger de markt gehouden werd, nog goed herkenbaar hoewel veel historische gebouwen de laatste jaren verdwijnen in Pulicat. Tegen de avond keren we terug naar Chennai.

Pulicat – nieuwbouw tussen oude marktgebouwen

De volgende dag brengen we voornamelijk door in **Mugalivakkam** waar Prudentia de drukkerij en het naaiatelier bestiert. Ze neemt ons mee naar een tehuis in de buurt waar 140 gehandicapte kinderen worden verzorgd. Een initiatief van een Indiase psycholoog met een bewonderenswaardige liefde en inzet voor deze kinderen die soms, zwaar gehandicapt, op straat worden achtergelaten en dan via de politie bij hem worden gebracht. Het gebouw is te klein voor zoveel kinderen, de bedjes staan dan ook in rijen tegen elkaar aan. Dit tehuis kan alleen bestaan via sponsoring want de Overheden die zelf geen enkele voorziening voor dit soort kinderen hebben, dragen 0,0 bij.

We ontmoeten enkele Oostenrijkse en Australische vrijwilligers die er tijdelijk werken. Hoe hier zonder overheidssubsidie aan zoveel kinderen een menswaardig bestaan wordt geboden dwingt respect af. Een indringend en inspirerend bezoek!

Om 23.30u vertrekt onze trein naar Eluru in Andhra Pradesh. We worden dit keer vergezeld door zuster Bellarmine die de financiën voor de congregatie beheert. Acht uur 's morgens staan we op het perron waar een paar zusters ons opwachten om per huurauto in een uur naar **Vegiwada** te rijden.

Behalve de boarding en de school bezoeken is het de bedoeling de bouw van het klooster te starten. De vier zusters wonen tot nu toe nog in twee lokalen van het schoolgebouw. In februari heeft Anne al een contract opgesteld met de aannemer, gebaseerd op ons ontwerp. Tot mijn verbazing trekt Bellarmine een tekening uit haar tas van een door haar

ingeschakelde Indiase architect en begint te klagen dat ons ontwerp zo duur is. De Franciscanessen uit Oirschot dragen voor een derde deel bij aan het project met daarbij de gedachte 'wie betaalt bepaald'. Het alternatieve plan heeft alleen een begane grond en geen verdieping zoals ons plan, dat daardoor veel compacter is. Omdat de prijs niet veel zal uitmaken en ons plan ook meer ruimtelijke kwaliteit heeft zeg ik geen reden te zien om van ontwerp te wisselen. Na nog wat gesputter geeft Bellarmine toe.

's Middags is er een vergadering met aannemer Mastan. Hij wil zijn prijs van Rs 3.600.000 (€ 52.000) gestand doen mits er Rs 100.000 bij komt vanwege de extreem hoge prijs voor zand (corrupte bestuurders verdienen schatten met het verlenen van concessies). Het contract wordt aangepast, met nog enkele ondergeschikte aanpassingen op verzoek van Bellarmine, en opnieuw door de aannemer ondertekend. Inmiddels is de bouw begonnen. Het kindertehuis functioneert goed er zijn nu 13 meisjes en 18 jongens in de boarding. De zusters willen volgend jaar groeien naar totaal 50 kinderen. 's Middags voeren de schoolkinderen een programma voor ons op en 's avonds hebben ook de boarding kinderen een klein programma voorbereid.

We rijden drie uur Zuidelijke richting naar **P.T.Parru**. Tijdens een tussenstop in Chebrolu zien we dat de zusters het klassentekort met 3 verminderen door de bouw van een open overkapping met tussenwanden.

We rijden door naar **P.T. Parru** waar om 5 uur de openingsplechtigheid van de school begint. De school is mooi versierd en er is een grote tent opgericht met podium waar de bisschop de plechtige mis zal opdragen en later het dansprogramma. Het terrein tussen school en tent staat vol stoelen. De bisschop wordt met muziek binnengehaald en de mis begint. De preek in het Tamil duurt wel erg lang maar de enkele honderden aanwezigen luisteren met belangstelling.

Het dansprogramma wordt afgewisseld door speeches waarin Thomas Bouwprojecten en haar sponsors met nadruk worden bedankt. Mijn speech, die een priester in het Tamil vertaalt, eindig ik met op te merken dat P.T. Parru weliswaar een klein dorp is maar een grote plek in mijn hart heeft, luid applaus, en het is nog waar ook! Dat het programma droog verloopt mag een wonder heten want 's nachts en de volgende dag regent het pijpenstelen!

Met de aannemer lopen we het gebouw door. Hoewel er wel aanmerkingen zijn ben ik toch wel tevreden. Strak schilderwerk zonder morsen lijkt in India een onmogelijke opgave te zijn!

We lopen door het boarding gebouw - schilderwerk en enkele reparaties zijn erg nodig. Dit kan worden uitgevoerd met het positieve saldo van het schoolgebouw.

PT Parru – het schoolgebouw

PT Parru - (schoolbanken met inhoud)

Op het dak hebben de zusters een betonnen watertank laten bouwen ter vervanging van twee lekkende kunststof tanks, achteraf bleek er maar een tank te lekken. De betonnen wanden vertonen na een jaar al vochtige plekken! Ik verwijt de zusters deze slechte en dure beslissing en het niet vragen van ons advies!

Ganesha onderweg

De reis gaat verder naar **Damaracherla**.

De verdieping op het klooster is gereed, we gaan het werk controleren. Sommige onderdelen zijn slecht: de kwaliteit en maatvoering van de ramen en kozijnen, het ene sluit niet het andere heeft teveel speling / geen bevestiging van de wastafels met schroeven, ze kunnen zo van de muur getrokken worden / de handdoekrekken e.d. zijn overal met hardhouten pluggen bevestigd - die zijn te vormvast om grip te krijgen in het muurwerk, ik laat zien dat die ook makkelijk uit de muren getrokken kunnen worden.

Het buitenschilderwerk is wel mooi gedaan, met goed gekozen kleuren maakt dat het klooster er prachtig uit ziet. Sr. Asha zegt bij de afwerking niet aanwezig te zijn geweest.

Damaracherla – verdieping op klooster

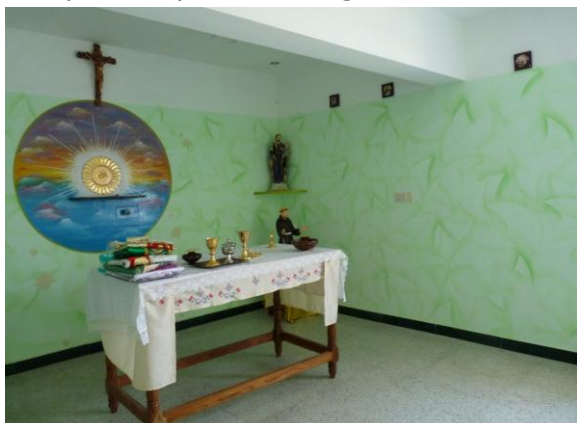
Jammer dat ze achteraf niet kritisch genoeg was om ook maar een van de mankementen op te merken en ons te melden. In de boarding meten we met een andere aannemer de wandrekken op deze worden ingebouwd in de slaapruijnte voor de jongens. Inclusief drie ventilatoren en muskietengaas voor de openingen van de galerij komt het totaal op Rs. 35.000 (± € 500). Ik geef opdracht deze werken uit te voeren, de Thomas Stichting voor Jongeren heeft dit bedrag hiervoor beschikbaar gesteld.

In Damaracherla wordt waarschijnlijk onze volgende school gebouwd, we gaan daar alvast de locatie vastleggen. In overleg wordt besloten deze te bouwen 6 meter uit de muur aan de ingangzijde. Zodat de oude bestaande grafzerk en de aanwezige septic tank niet aangetast worden. Met vier stenen markeren we het gebouw om de zusters te laten zien dat op deze wijze het speelterrein zo gaaf mogelijk bewaard blijft.

Inmeten school

Jolarpet – kapel in hostelgebouw

De nachttrein brengt ons terug naar Chennai waar we vroeg in de ochtend aankomen. Onder begeleiding van Sr. Rita gaan we met de auto door naar **Jolarpet**.

Sr. Amadhi Veda heeft met de inwijding van het kapelletje in het hostelgebouw gewacht tot wij er bij konden zijn. De ruimte is eenvoudig en fraai ingericht. In het gebouw moet nog het een en ander gebeuren

waaronder het schilderen van de onderkanten van de deuren. In natte ruimten is dit essentieel voor het behoud van de deuren, Amadhi Veda zegt toe dit te laten uitvoeren. We gaan naar de boarding die op een andere locatie gevestigd is. Er zijn meer dan 200 meisjes in de boarding, dat is veel te veel voor het gebouw. Een van de problemen is de bergruimte voor de koffers van de kinderen. In de nu als slaapzaal dienende studiezaal kunnen de nodige opbergstellingen worden gebouwd - met een aannemer erbij bepalen we de mogelijkheden.

Ik zeg toe de gemaakte schets uit te werken en op te sturen. Inmiddels is dit gebeurd en is het werk opgedragen, de hiervoor benodigde € 700 komt van de Jongeren stichting. Er zijn nog meer zaken nodig om het leven van de meisjes aangenamer te maken. De slechte afvoer van het waswater dient te worden verbeterd door de aanleg van een zakput - die kan aangelegd worden op de plaats waar nu een functioneloos schuurtje staat.

Jolarpet – boarding waterafvoer

Een schuin hangende grote palmboom levert gevaar op voor de kinderen en moet te worden gekapt. Een overdekte droogplaats voor de kleding zou ook fijn zijn, maar ja, wie gaat dat allemaal betalen?

De volgende dag rijden we met Rita weer terug naar Chennai. Ik blijf reizen per trein toch comfortabeler vinden ondanks de ruime auto die we hadden.

Bij ons bezoek aan het kindertehuis in **Egmore**, centrum Chennai, was een van de Pulicat-Hollanders op zijn motor gekomen – hij woont daar in de buurt. Hij is erg enthousiast en zegt Sr. Rose toe, de manager daar, terug te komen om te zien of hij iets voor de kinderen kan doen.

Egmore – rechts het kindertehuis

Egmore – links Sr. Rita, rechts Sr. Rose

Egmore – daktuin

In het klooster in **Vepery** (centrum Chennai) overviel ons een noodweer waardoor een golfplaten overkapping van het dak werd gerukt en een aantal bomen deed omwaaien. De bevestiging van de overkapping bleek onvoldoende in staat om trekkrachten op te nemen. De boarding kinderen waren op vakantie, jammer voor ons.

In Avadi is dat natuurlijk ook het geval. Hier speelt overigens een nieuw fenomeen. Jongens begluren de badende meisjes vanuit de bovenramen van omringende huizen. De meisjes voelen zich in hun privacy aangetast. Door het bouwen van een muur van vijf meter lengte en

Avadi – wasplaats boarding

het afdichten van de zijkanten van de overkapping kan dit probleem worden opgelost. De aannemer van het nieuw gebouwde klooster belooft me een prijsopgave te maken.

Tijdens de afsluitende vergadering in het generalate komen zaken aan de orde als: de 20 jarige jubileumviering; de twee verkeerd gemonteerde ramen in de P.T.Parru-school + het slordige schilderwerk daar: het klooster in Vegiwada (wie doet wat?); de diverse werkzaamheden voor de boarding in

Uma en Britto bij het afscheid

Perambalur; de noodstroom accubatterijen met omvormers die voor 14 van de 17 gesteunde boardings van groot belang zijn (3 boardings hebben er al een); prioriteitenlijst, die op verzoek van Sr. Rita wat wordt bijgesteld. Ik krijg een omschrijving van het project voor een College for Woman in Singampunari - de zusters willen graag dat onze stichting hiervoor een 8-klassige school gaat bouwen. Behalve de zusters doen ook Uma en Britto ons uitgeleide. De terugreis verloopt zonder problemen.

In Brussel worden we opgehaald door de familie van Elise, gezamenlijk drinken we nog gezellig koffie in Breda. Daarna neem ik afscheid van Elise, mijn trouwe opmerkzame vrolijke en lieve reisgenote, om vervolgens op de trein richting Eindhoven te stappen. Ik wens haar een heel mooie toekomst!

Ik heb een goed gevoel overgehouden aan deze reis. Hoogtepunten, net als vorig jaar, oplevering van twee projecten en twee aanbesteed. Ook kleine projecten die belangrijk zijn voor onze boarding kinderen kregen alle aandacht. Uit mijn verhaal kunt u concluderen dat we in staat zijn veel werk te realiseren.

~Thomas Bouwprojecten heeft ook komend jaar uw financiële steun hard nodig!~

FRANCISCAN SISTERS OF ST. JOSEPH CHENNAI -16

PRIORITY LIST – 29.09.2012

MAJOR PROJECTS

1. Olagadam	- 6+6 Class Rooms
2. Okkur	- First Floor School Building
3. Budalur	- 6 Class Rooms
4. Dhamaracherla	- 4+4 Class Rooms
5. Srikalahastri	- 6+6 Class Rooms
6. Pannaikkadu	- 4 Class Rooms
7. Acharapakkam	- Home for the Physically Challenged children
8. Singampunari	- St. Joseph's Women Arts And Science College
(8 Class Rooms)

MINOR PROJECTS

1. Kamalapuram	- Toilet Building
2. Ottanthangal	- Toilet Building
3. Srivaikundam	- Toilet Building
4. Jolarpet Primary School	- Toilet Building
5. Venkatachalapuram	- Bore Well
6. Thiruvallanthurai	- Renovation-Boarding
7. Budalur	- Desk & Benches-School

Sr. Rita Michael

Sr. Rita Michael

Sr. Bellarmine

Sr. Bellarmine

Sr. Prudentia

Sr. Prudentia

